

БѢГЪТЪ.

(Рассказъ)

I.

лучката, за която ще ви разкажа по-долу, се е случила прѣзъ 1877 година. Тогава азъ бѣхъ на десетъ години, но всичко ми е така ясно, като да бѣше вчера.

Една вечеръ, прѣзъ м. Юлий, бѣхме излѣзли да вечеряме на одъра. Тати и мама бѣхъ много тѣжни и си приказвахъ тихо и уплашено. По пѣтя всѣкой вървѣше бързо, бързо и мълчишката си утиваше у тѣхъ. На всѣкждѣ изъ градътъ бѣше тихо и глухо. Току що се навечеряхме, отъ долния край на нашата махла се зачухъ страшни викове: „Бѣгайте, бѣгайте, турцитѣ иджтъ!“ Тати и мама скочихъ, оставихъ трапезата и влѣзохъ въ кѣщи. Мене не бѣше ме страхъ отъ нищо, та излѣзохъ да гледамъ на пѣтя.

На мѣсто прѣдвѣшната тишина, сега на пѣтя имаше страшни викове. Едни тичахъ на горѣ, други—на долу, нѣкои бѣгахъ отъ кѣщитѣ си, а нѣкои се затваряхъ и се крияхъ въ избитѣ на своитѣ кѣщи. Азъ се бѣхъ елисалъ и нищо не отбихъ.

Въ това врѣме майка ми ме дръпнѣ за рѣката. Когато се обърнѣхъ, видѣхъ, че и тати е при мене. Той бѣше натоварилъ нѣщо на гърба си и бѣхъ готови съ мама да бѣгатъ.

Ний излѣзохме на пѣтя и се смѣсихме съ множеството. „Бѣгайте, бѣгайте, че турцитѣ ще ни исколжтъ!“ се повтаряхъ непрѣстанно тия зловѣщи гласове и се носихъ на всѣждѣ изъ тъмнината. А хората още по-уплашени бѣгахъ на горѣ къмъ Стара-Планина. Забравихъ да ви кажа по-напрѣдъ че нашия градъ се нарича Казанлъкъ и се намира два часа на югъ отъ Стара-Планина.

Съ хората заедно и ний бѣгахме. На всѣкждѣ бѣше тъмно. Пѣтя къмъ с. Шипка бѣше прѣпълненъ съ